

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 353/2022-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla (sudca spravodajca) a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného doc. JUDr. Štefanom Kočanom, PhD., advokátom, Nitrianska 5, Piešťany, proti uzneseniam Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/242/2020-128 z 2. decembra 2020 a Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 10Asan/8/2021 zo 16. februára 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 8. júna 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami správnych súdov, ktoré navrhuje zrušiť a vec im vrátiť na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľ bol personálnym rozkazom ministra vnútra z 26. júna 2013 podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o služobnom pomere“) prepustený zo služobného pomeru policajta, keďže mimo služby mal 23. apríla 2013 fyzicky napadnúť inú osobu. Proti personálnemu rozkazu podal sťažovateľ rozklad, keďže za fyzický útok vznesené obvinenie bolo prokurátorom zrušené. Rozhodnutím ministra vnútra z 3. októbra 2013 bol rozklad sťažovateľa zamietnutý. Na sťažovateľa bola za fyzický útok neskôr podaná obžaloba, spod ktorej bol rozhodnutiami súdov právoplatne k 25. máju 2015 oslobodený. Sťažovateľ v nadväznosti na to 2. januára 2017 podal návrh na povolenie obnovy konania vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru. Tento návrh bol rozhodnutím ministra vnútra z 25. januára 2017 zamietnutý ako oneskorene podaný.

3. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ správnu žalobu v presvedčení, že jeho návrh nebol podaný oneskorene. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením jeho žalobu odmietol. Vychádzal z § 7 písm. a) Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“), podľa ktorého správne súdy nepreskúmajú právoplatné rozhodnutia orgánov verejnej správy, ak účastník konania pred ich právoplatnosťou nevyčerpal všetky riadne opravné prostriedky, a z § 98 ods. 1 písm. g) SSP, podľa ktorého správny súd uznesením odmietne žalobu, ak je neprípustná. Podľa krajského súdu dôvodom neprípustnosti správnej žaloby je to, že sťažovateľ proti rozhodnutiu ministra nepodal rozklad, hoci podľa § 254 ods. 4 zákona o služobnom pomere proti rozhodnutiu o obnove konania možno podať odvolanie (rozklad).

4. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, keďže ho považoval za nepreskúmateľné. Opätovne poukázal na dôvod prepustenia zo služobného pomeru a že návrh na obnovu konania nepodal oneskorene. Tvrdil, že z dôvodu urýchlenia konania nepodal rozklad a správna žaloba nie je podmienená podaním rozkladu proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na obnovu. Kasačnú sťažnosť najvyšší správny súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením podľa § 461 SSP zamietol, keďže povinnosť vyčerpať riadny opravný prostriedok je prejavom zásady subsidiarity správneho súdnictva založenej na preferencii odstránenia nezákonností prostriedkami administratívneho práva. Najvyšší správny súd dospel k záveru, že sťažovateľ nevyčerpal rozklad ako riadny opravný prostriedok, ktorý napriek riadnemu poučeniu nepodal, hoci to predpokladá zákon o služobnom pomere.

III.

5. Podľa sťažovateľa dôvody ústavnou sťažnosťou namietaných uznesení sú nepreskúmateľné a absentuje v nich základná logika. Následne cituje judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. Bez bližšej, na to nadväzujúcej argumentácie udáva, že proti rozhodnutiu ministra vnútra o zamietnutí žiadosti o povolenie obnovy konania nebolo potrebné podávať rozklad, pretože šlo o návrh na povolenie obnovy konania, čo možno považovať za odvolanie, a preto nie je potrebné podávať rozklad.

IV.

6. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu krajského súdu nie je daná právomoc ústavného súdu na jej prerokovanie, keďže proti nemu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, o ktorej mal právomoc rozhodnúť a rozhodol najvyšší správny súd. Preto bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie ústavným súdom odmietnutá.

7. Vo vzťahu k namietanému uzneseniu najvyššieho správneho súdu je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ako taká bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá. Záver správnych súdov o tom, že sťažovateľ mal proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na povolenie obnovy konania podať rozklad, celkom jasne vyplýva z § 245 ods. 4 zákona o služobnom pomere, podľa ktorého proti rozhodnutiu o obnove konania možno podať odvolanie (rozklad). Z toho rezultujúci záver o tom, že správna žaloba je neprípustná podľa § 7 písm. a) SSP a ako takú ju treba podľa § 98 ods. 1 písm. g) SSP odmietnuť, je jediným možným riešením procesnej situácie, ktorú sťažovateľ navodil tým, že proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustný

rozklad, rozklad nepodal a namiesto toho podal správnu žalobu. Toto právne posúdenie, ktoré je prosté akokoľvek právneho omylu, je zrejmé z rozhodnutia najvyššieho správneho súdu, čo vylučuje akúkoľvek možnosť toho, že by týmto rozhodnutím boli porušené sťažovateľom uvedené základné práva, či už pre nepreskúmateľnosť alebo absenciu základnej logiky.

8. Skôr tieto atribúty napĺňa východisko sťažovateľa, podľa ktorého proti rozhodnutiu ministra vnútra o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania nebolo potrebné podávať rozklad, pretože šlo o návrh na povolenie obnovy konania, čo možno považovať za odvolanie, a preto nie je potrebné podávať rozklad. Odvolanie a návrh na povolenie obnovy sú celkom rozdielne opravné prostriedky a zákon o služobnom pomere jasne v § 245 ods. 4 pripúšťa, že proti rozhodnutiu o obnove konania možno podať odvolanie (rozklad). Postup v dvoch inštanciách o návrhu na povolenie obnovy vylučuje to, aby bola proti rozhodnutiu prvej inštancie prípustná správna žaloba tak, ako to jasne a zrozumiteľne uviedol najvyšší správny súd.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. júna 2022

Peter Straka
predseda senátu